

Kdo byli „puristé“?

MOL, 2004

Figurky pro zasmání! Alespoň kdysi pro nás. Tvídové sako, klobouk ze stejného materiálu, nezbytná dýmka. Prutek ze štípaného bambusu, paličkovaná hedvábná šňůra a na nástavci jediná suchá muška nabízená precizními hody výhradně proti vodě **jen skutečně dobrému, obeznanému** pstruhovi.

Ted', když jsme tak trochu zkarikovali (převážně anglického) puristu, podívejme se na věc bez výsměchu, nezaujatě, bez předsudků ani z levé ani z pravé strany. Vnější znaky puristy nechme stranou; tvídové sako ani seprané montérky toho zase tak mnoho o rybářovi nevypráví. Jde o přístup k revíru, vodě a rybě v ní.

Vychodit a takto lovit obeznaného (!!) pstruha byla vlastně dobrovolně vysoko nastavená laťka; pro puristu by bylo nedůstojné bez rozmyslu píchat pstruží nebo lipaní dorost. Střílí snad právodatný myslivec na všechno co má chlupy a běhá po lese? Stiskne jen na dobře obeznaný kus, který už z nejrůznějších důvodů do revíru nepatří, svým způsobem supluje funkci přirozeného predátora a takto tím prospívá bonitě zvěře i revíru.

Suchá muška a jen proti vodě? Jak neefektivní! Ale! Proč myslivec neloví spárkatou srnčími broky (nebo dokonce sekaným olovem), ale výhradně kulí? Vždyť broky by svým velkým krytím dávaly výrazně větší šanci na úlovek. Myslivci by vám snesli řadu dobrých etických i praktických důvodů proč jen takto a ne jinak.

Už cítím na své kůži spršku vašich výhrad i nelichotivých připodotknutí, už vynášíte svou vysokou kartu: A co způsob „Chyt' a pust'“!? Není to snad vrchol rybářské etiky? Víím, že tuto vaši kartu jen tak nepřebiju, ale připomenu pouze toto: Má to háček! C&R mi tak trochu připomíná myslivci už dávno odmítnuté štvanice, parforsní hony. I když uštvaná zvěř později už nedostávala zaráz a byla ponechávána svému osudu, zpravidla dříve nebo později snadno padla za oběť šelmám nebo podlehla například zápalu plic. Myslíte si, že ryba, která po záseku také **vždy bojuje o život**, protože neví, že bude puštěna zpět, nebude rovněž stresovaná, i při šetrném zacházení traumatizovaná, že nebude vystavena nebezpečí stát se nejsnadnější kořistí pro predátora, nebo že nepodlehne infekčnímu onemocnění?

Není-li mi tedy ani C&R dost „košer“, jak se tedy dopracovat k rybářské etice? Jednoduchý recept asi nenabídnu. Rybářský tlak je dnes již tak velký, že jen těžko každému muškaři dopřejeme „tu jeho RYBU“ a cesta přerybnování revírů je navýsost kontraproduktivním řešením: Ryby pak totiž nerostou a nerostou, jen volavky a kormoráni mají bohatě prostřený stůl. „Úpravy“ toku správami povodí, úpravy, které nezajistí zrakovou izolaci pstruhů situaci ještě zhorší. Vysazování z chovu vyřazených matečných ryb do úseků „Chyt' a pust'“ sice nabízí jakési východisko, ale vnímám takový počín jako ústup od plnohodnotného výkonu rybářského práva – **ryby chovat, ryby chránit, ryby lovit**. Je to vyklízení pozic našimi předchůdci ne vždy lehce vybojovaných.

Chodníček k vyšší etice lovu ryb ale **musí** existovat! Ale bude to cesta trnitá a křivolaká. Muškaři už na ni vykročili. Háčky bez protihrotu dnes nepoužívají jen závodníci v LRU-muška, ale i „amatéři“, bezuzlíkové podběráky jsou také na trhu..... Ale to vše je jen pouhé nakročení. Pstruhové revíry (i jejich přítoky – chovné potoky) se musí alespoň částečně (a pochopitelně tam kde je to možné) vrátit do své přírodní podoby. Toto prosazovat je ovšem doslova gigantický úkol a bez součinnosti s orgány a institucemi tvorby a ochrany životního prostředí, bez lobbování na všech úrovních, vlastními místními organizacemi počínaje a parlamentem konče, mnoho nenaděláme, zvláště když většina výborů MO k těmto aktivitám zaujímá již předem poráženecké postoje.

A kdybych se nebál, že budu upálen na hranici z polámaných muškařských prutů ještě bych navrhl, abychom se zamysleli, zda by etice lovu ryb také nepomohlo „zeštíhlení“ členské základny. (Nic jsem neřekl! Zapomeňte!!)

